

La clau

El canvis experimentats en la vida política des del 2010 han influït en els partits tradicionals, han afavorit la irrupció d'altres i han forçat ruptures i dissolucions. Als aparells se'ls discuteix l'autoritat per designar líders i confeccionar llistes, tot i que encara sigui més fàcil trobar sis precandidats per presidir el Barça que aspirants a encapçalar la candidatura del PSOE o del PSC. Entre els acabats d'arribar, les coses tampoc han sigut fàcils. A Podem hi ha hagut alguna cosa més que plantofades i Ciutadans ha executat el nouvingut dubtós sense contemplacions. Al l'espera que el PP prescindiexi de la designació a dit i Unió de la voluntat de Duran, el més sorprenent és l'última pirueta de Mas.

El retorn de Mas a Convergència

JOAN MANUEL
Perdigó
SUBDIRECTOR

No es tracta aquí de jutjar la bondat o maldat de la jugada, sinó de ponderar fins a quin punt la proposta resulta estranya (diferent d' excepcional). El president de la Generalitat

prescindeix del seu partit, enfonsat per la corrupció i els anys de martin-gales amb el poder espanyol, per posar-se en mans d'unes entitats que han fet de la seva raó de ser l'impuls unitari per a la independència. Ara se'ls demana no només que prenguin partit, sinó que s'apunten activament a un. Més enllà de la contradicció en termes hi ha la regressió en el plantejament. ¿Què els demana Mas a Jordi Sánchez i Muriel Casals? ¿Que organitzin unes primàries de voluntaris a apuntar-se a aquesta llista? ¿Que designin una llista de patums variades: el catedràtic, l'escriptora, el compositor, la dirigent veïnal, l'esportista... tots en comunió darrere (amb) el president camí del paradís? L'ANC i Òmnium no estan concebuts per a aquesta tasca, difícilment -a més de tren-

car-se- podran adaptar-s'hi i menys a 80 dies de l'inici de la campanya electoral.

La llista de CDC

Una constatació que ens porta al que Mas va dir dilluns a TV-3: si l'operació no és possible, tocarà recórrer a CDC. I no és mala idea. Davant una probable victòria ajustada que impediria seguir endavant ara amb el procés, millor comptar amb un equip gris per gestionar l'autonomia que amb summes sacerdots de la utopia desenganyats i sense feina. Això sí, hauria complert la seva promesa. El 27-S, al capdavant, ens haurem comptat. I el 28 tocarà governar. ≡

@jimperdigó

La roda

JULI
Capella

El ball de les professions

Als anys 70 els fotògrafs de la *gauche divine* es van posar de moda. Van deixar la seva empremta -en blanc i negre- d'una societat en franco descomposició. Passin a veure Pomés a la Pedrera, genial. Al final de la dècada, amb la irrupció de la democràcia va arribar el torn de pintors avant-guardistes i escriptors moderns.

Als 80 semblava que el país es deixava anar i van ser els modistes, rebatejats com a dissenyadors de moda, els reis del mambo. L'arruga és bella d'Adolfo Domínguez per tot arreu. Els cantants es van convertir en ídols populars. També triomfaven els directors de cine, amb Almodóvar al capdavant, copant els mitjans de comunicació. Als 90, els arquitectes van iniciar la seva ascensió meteòrica, empesos pel vistós postmodernisme. I van mantenir l'auge amb el minimalisme (també conegut com a *mini malísimo*). Els dominicals es van afanyar a explicar-ne les proeses, a veure qui la tenia més gran, l'edificació.

Actors, esportistes i models sempre estan en primera línia, vagi com vagi el món

Però el segle XXI ha catapultat definitivament els cuiners. I això sí que ha sigut una novetat. Han passat del trist anonimats rere els fogons a la portada de les revistes més influents del món. El 2003 Adrià no solament va ocupar la del *New York Times*, sinó que més tard *Time* el va considerar una de les cent persones més influents del món. I segueixen en ratxa; els programes televisius, les revistes, les webs i el mateix carrer segueix exalçant els mags del paladar. Ara bé, tard o d'hora cauran en desgràcia, com ja va passar amb els arquitectes amb fortuna i desafortunats, tipus Calatrava. I es buscarà un nou gremi emergent al qual escrutar. Jo crec que ara els toca el torn als polítics neòfits emergents.

Això sí, hi ha un trio de professions que sempre estan en primera línia: els actors, les models i els esportistes. Vagi com vagi el món, sempre ens interessarà evadir-nos, sigui amb ficció, amb bellesa inabastable o amb heroisme competitiu. ≡

ELS DIJOUS, ECONOMIA

Rescatar la generació abandonada

Les persones de 16 a 34 anys són les més perjudicades per la crisi i les que ara requereixen més ajuda

ANTÓN
Costas

Com passa amb les grans catàstrofes naturals, les crisis econòmiques acostumen a deixar abandonats a la seva sort alguns dels damnificats pels seus efectes. Si no es fan esforços per rescatar-les, aquestes persones -i les que en depenen, en particular els nens- poden quedar afectades per a tota la vida.

L'anàlisi de les dades de l'economia espanyola que van del primer trimestre del 2014 al primer trimestre del 2015 és molt encoratjadora. Però també deixa veure que hi ha un grup de ciutadans en risc de quedar abandonats a la seva sort. Utilitzo aquí un treball del professor Josep Oliver, col·laborador d'aquest diari, presentat en una sessió de treball de l'EuropeG, un col·lectiu d'estudi i reflexió impulsat pel professor de la Universitat de Barcelona i anterior conseller d'Economia i Finances de la Generalitat Antoni Castells.

LES DADES permeten parlar d'un canvi de cicle. Els grans desequilibris macroeconòmics provocats per la crisi, o que estaven en el seu origen, s'han corregit o estan en vies de fer-ho: dèficit comercial, dèficit públic, bombolla creditícia, bombolla immobiliària, sanejament bancari, sobreendeutament privat i costos laborals. Per un altre costat, indicadors d'activitat econòmica com la producció industrial i el consum de les famílies donen se-

nyals de millora consistent. Amb l'ajuda, això sí, del vent de cua provocat per la nova política del BCE, la consegüent devaluació de l'euro i la caiguda dels preus del petroli.

Per un altre costat, la creació d'ocupació està sent positiva per primer cop des del 2008. A més, el creixement té característiques noves i positives. Creix l'ocupació en la indústria, la d'homes (que havia sigut la més afectada), s'incrementen els asalariats i disminueixen els autònoms. Augmenten els contractes indefinits i a temps complet, és a dir, es redueix la subocupació.

Però en aquest panorama laboral esperançador hi apareix una taca. Hi ha un grup social que no se n'està veient beneficiat. Mentre les coses milloren per al grup d'edat de 35 a 64 anys, el de les persones entre 16 i 34 anys experimenta una reducció acumulada d'ocupació del 45,1% des de l'inici de la crisi. I les dades recents no mostren signes de millora. Especialment per a les persones amb baixos nivells d'estudis.

És en aquesta generació on hi ha la majoria de les famílies sense ingressos i la majoria dels treballadors pobres amb salaris que no permeten arribar a meitat de mes. I amb contractes laborals de 0 hores, que exigeixen disponibilitat però no garanteixen hores de treball. I és també on es concentren les dificultats de pagament d'hipoteques i lloguers. I on,

LEONARD BEARD

Hem de rebutjar la temptació del fatalisme i crear mecanismes per afrontar un problema urgent

en major mesura, hi trobem la creixent pobresa de nens i de joves que pateix el nostre país. Una situació que perjudica el sentit de decència d'una societat moderna.

El més pervers de la situació d'abandonament que pateix aquesta generació és que, havent sigut la més perjudicada per la destrucció de llocs de treball, és la que menys s'ha vist beneficiada per les prestacions socials i les ajudes públiques. La crisi ha deixat al descobert una situació perversa: el nostre sistema de benestar protegeix amb més eficàcia la gent gran i els pensionistes que els joves. Dit d'una altra manera: la redistribució a Espanya casti-

ga els que més ajuda necessiten. El món al revés.

¿Com evolucionaran les coses per a aquesta generació de famílies joves sense feina ni ingressos? La temptació dels governs és caure en el fatalisme de creure que no s'hi pot fer res. El resultat seria que, encara que l'economia millori i les empreses requereixin empleats, en la pròxima dècada tindríem un atur estructural que pot arribar a nivells d'entre el 10 i el 15% de la població en edat de treballar. Si ho recorden, ja ens va passar en la sortida de la crisi dels anys 90 i en la dels 80. Seria un drama que tornés a succeir-nos per tercera vegada.

HEM DE rebutjar aquest fatalisme. Preguntem-nos per què no ha passat en altres països del nostre entorn. La resposta és que tenen mecanismes de segona oportunitat per als problemes d'endeutament i de vivenda. I que apliquen polítiques innovadores consistents a donar diners a les famílies amb pocs ingressos, de forma que a la vegada que aporten recursos per sobreviure creen incentius per a l'ocupació. Amb resultats, per cert, molt positius, com és l'exemple de l'impost negatiu sobre la renda utilitzat als Estats Units.

El nostre país té un dèficit sorprenent de mecanismes i de polítiques d'aquesta mena. Posar-hi remei és la tasca més urgent que tenen al davant els nous governs sortits de les eleccions del 24-M i els que sorgiran de les de la tardor vinent. Es tracta de rescatar la generació abandonada enmig de les destrosses de la crisi. A més d'un imperatiu moral, és bo per a l'economia. ≡

Catedràtic d'Economia (UB).